

РЕШЕНИЕ

№ 33

гр. Пловдив, 27.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на осми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Вера Ив. Иванова

Членове: Катя Ст. Пенчева

Тодор Илк. Хаджиев

при участието на секретаря Мила Д. Тошева като разгледа докладваното от Тодор Илк. Хаджиев Въззивно гражданско дело № 20235000500008 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Производството по делото е образувано след отмяна на Решение № 81/ 23.11.2021 г. по в. гр. д. № 306/ 2021 г. на АС – Пловдив в частта, с което е обезсилено Решение № 9/ 08.03.2021 г. по гр. д. № 3083 /2020 г. на ОС - Стара Загора и е прекратено производството по предявения от П. Т. А. иск да се признае за установено по отношение на ТД на Н** - П. и А. С. А., действащ като ЕТ „Р. К. - ** – А. А.“, че ответникът А. С. А., длъжник по изп. д. № ****_****/****г. по описа на ТД на Н** - П., Офис - С. З. в качеството му на ЕТ „Р. К. - ** – А. А.“ към момента на налагане на възбраната и продажбата не е собственик на 1/2 ид. ч. от описания апартамент с идентификатор ****.***.***.**, находящ се в гр. С. З., ул. С. С." № ***, с Решение № 50153/ 04.01.2023 г. по гр. д. № 894/ 2022 г. на ВКС и връщане на делото за ново разглеждане.

При новото разглеждане на делото въззивницата П. Т. А. чрез пълномощника си иска да се отмени обжалваното решение на ОС – Стара Загора в частта, в която предявеният иск по чл. 239, ал. 2 ДОПК е отхвърлен, вместо което се постанови ново, с което същият се уважи изцяло.

Въззиваемата страна ТД на Н** - П. чрез пълномощника си оспорва жалбата.

Въззиваемият А. С. А. в качеството му на ЕТ „Р. К. - ** – А. А.“ изразява становище за основателност на жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в съвкупност, констатира следното от фактическа и правна страна:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, от надлежна страна и против акт, подлежащ на въззивно обжалване, поради което е допустима.

След отмяната на Решение № 81/ 23.11.2021 г. по в. гр. д. № 306/ 2021 г. на АС – Пловдив от ВКС и връщането на делото за ново разглеждане във въззивната инстанция производството по делото е висящо само по отношение на предявения от П. Т. А. против ТД на Н** - П. и А. С. А. в качеството му на ЕТ „Р. К. - ** – А. А.“ иск по чл. 239, ал. 2 ДОПК, че А. С. А. към момента на налагане на възбрани и продажба не е изключителен собственик на следния недвижим имот: Самостоятелен обект в сграда - Апартамент № **, разположен на *** етаж, вх. * от жилищната сграда, находища се в С. З., ул. "С. С." № ***, със застроена площ на апартамента от 92. 17, който самостоятелен обект в сграда е с идентификатор *****.***.***.**, заедно с прилежащите му: избено помещение № * от 5 кв. м. и таванско помещение № 5 от 5 кв. м. и заедно с 3.157 % идеални части от общите части на сграда № * и от общите помещения в нея, както и заедно с 3.157 % идеални части от правото на строеж върху дворното място, в което е построена сградата, представляващо поземлен имот с идентификатор № *****.***.** по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. С. З., предмет на изпълнението по изп. д. № *****/*****/*****г. по описа на ТД на Н** - П., Офис - С. З..

Искът по чл. 239, ал. 2 ДОПК е средство за защита на трето лице срещу продажбата на недвижим имот по реда на принудителното изпълнение по ДОПК, по отношение на който или за част от който претендира собственически права. Меродавният момент, към който третото лице – ищец следва да установи собственическите си права, е публичната продажба на имота, който е уреден като оригинерно придобивно основание – купувачът става собственик от датата на постановлението за възлагане (чл. 246, ал. 8 ДОПК) дори и длъжникът да не е бил собственик (чл. 239, ал. 2 ДОПК), но ако до една година от обнародването в „Държавен вестник“ на постановлението за възлагане не е предявен иск за собственост.

По настоящето дело не е спорно, че срещу А. С. А. в качеството му на ЕТ „Р. К. - ** – А. А.“ е образувано изп. д. № *****/*****/***** по описа на ТД на Н** - П., Офис - С. З., по което въз основа проведена на 15.07.2019 г. публична продажба с Постановление за възлагане от 05.09.2019 г. процесният имот е възложен на А. Д. Т..

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № **/ ** - ** – ***/ 13.09.2012 г., вписано в СВ – С. З. на 18.09.2012 г., е наложена възбрана върху целия имот.

С НА за прехвърляне право на собственост срещу поемане на

задължение за издръжка и гледане от 21.08.1984 г. по н. д. № ****, т. ** А. С. А. е придобил процесния имот, като по делото не е спорно, че към този момент той е бил в законен граждански брак с Н. Д. Ч., върху който по силата на чл. 13, ал. 1 СК от 1968 г. (отм.) е възникнала съпружеска имуществена общност.

След прекратяване на брака между тях през 2010 г. по силата на Договор за доброволна делба от 08.10.2013 г. А. С. А. станал изключителен собственик на процесния имот, като с НА № ..., т. ..., рег. №, д. № от г. е прехвърлил на П. Т. А. 1/ 2 ид. ч. от него срещу задължение за издръжка и гледане.

Анализът на посочените доказателства сочи, че към момента на налагане на вписване на възбраната на 18.09.2012 г. имотът е бил съсобствен между А. С. А. и бившата му съпруга Н. Д. Ч.а при равни дялове, поради което наложената върху целия имот възбрана не е проявила действие по отношение на Н. Д. Ч. за притежаваната от нея 1/ 2 ид. ч. съгласно съдържащите се в т. 5 от ТР № 6 от 14.03.2014 г. на ВКС по т. д. № 6/2013 г., ОСГТК разяснения.

Същественият въпрос, от който зависи изходът на правния спор, е дали с придобиване и на останалата 1/ 2 ид. ч. наложената възбрана върху целия имот има действие и по отношение на нея, което от своя страна ще направи извършеното с НА № ***, т. ****, рег. № *****, д. № **** от **** г. в полза на П. Т. А. разпореждане относително недействително по отношение на взискателя Н** на основание чл. 206, ал. 1 ДОПК вр. чл. 452, ал. 2 ГПК.

Възбраната е разпореждане на овластен от закона орган, с което се забранява на длъжника да се разпорежда фактически или юридически с предназначен за принудително изпълнение недвижим имот. Възбраната поражда действие от вписването ѝ по партидата на всеки собственик (чл. 36, ал. 1 Правилника за вписванията), чийто правни последици се разпростират в няколко насоки: 1) задължава длъжника да не се разпорежда с възбранения имот, както и да не изменя, поврежда, изменя или унищожава имота; 2) оповестява на третите лица наложената възбрана; 3) прави недействително по отношение на кредитора всяко разпореждане с възбранения имот след вписване на възбраната.

Съгласно съдържащите се в т. 5 от ТР № 6 от 14.03.2014 г. на ВКС по т. д. № 6/2013 г., ОСГТК съображения, ако длъжникът действително е собственик на възбранения имот, вписаната възбрана ще породи действие, като съгласно чл. 453 ГПК извършените след вписването разпоредителни сделки с имота ще бъдат непротивопоставими на ищеца. Когато имотът в действителност не е собственост на ответника по обезпечението, извършените от него разпоредителни сделки с чужд имот ще бъдат непротивопоставими на действителния собственик независимо дали е вписана възбрана. Когато имотът е собственост на трето лице, възбраната няма да породи действие спрямо него, тъй като в нотариалните книги по партидата му няма да има никакво вписване. Въпреки че по отношение на действителния собственик на имота възбраната не поражда присъщият ѝ ограничителен ефект, оповестителното ѝ действие остава, докато не бъде заличена. Действието на възбраната по отношение на взискателя е уредена в чл. 452, ал. 2 ГПК, според който разпорежданията, извършени след вписване на възбраната, са

недействителни. Фактическият състав на чл. 452, ал.2 ГПК изисква наличието на вписана възбрана, извършено след вписване на възбраната отчуждаване и длъжникът да е притежател на прехвърлените или учредените вещни права. С факта на придобиване на другата 1/ 2 ид. ч. от процесния имот се постига пълно съответствие между обема на наложената възбрана и притежаваните от длъжника по изпълнението А. С. А. собственически права. Обстоятелството към кой момент длъжникът е придобил вещните права – преди или след вписване на възбраната, е без правно значение, след като към момента на отчуждаването им те са били негово притежание. След като наложената върху целия имот възбрана не е била заличена за частта на бившата съпруга на длъжника, с придобиването ѝ от последния възбраната е породила действие и върху тази част. Освен това върху новопридобитата част взискателят не би могъл да наложи нова възбрана по същото изпълнително дело, тъй като такава е наложена върху целия имот. От изложеното следва, че наложената през 2012 г. възбрана върху процесния имот обхваща и впоследствие придобитата през 2013 г. 1/ 2 ид. ч. от него, с която длъжникът е станал изключителен собственик на целия имот. Поради това, като се има предвид, че сделката, от която ищцата черпи права, е извършена след вписване на възбраната, на основание чл. 206, ал. 1 ДОПК вр. чл. 452, ал. 2 ГПК се явява относително недействителна по отношение на държавата в качеството ѝ на взискател и не може да легитимира ищцата като собственик на 1/ 2 ид. ч. от имота. Предвид изложеното, като е приел, че ответникът А. С. А. е единствен собственик на процесния имот и е отхвърлил предявения отрицателен установителен иск, окръжният съд е постановил законосъобразен съдебен акт, който следва да се потвърди.

С оглед изхода на делото въззивницата П. Т. А. следва да заплати на ТД на Н** - П. юрисконсултско възнаграждение по в. гр. д. № 306/ 2021 г. на АС – Пловдив и настоящето производство общо в размер на 750 лв., от които 450 лв. за в. гр. д. № 306/ 2021 г. и 300 лв. за настоящето.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 9/ 08.03.2021 г. по гр. д. № 3083 /2020 г. на ОС - Стара Загора в частта, в която е отхвърлен предявеният от П. Т. А. иск с правно основание чл. 239, ал. 2 ДОПК за установяване по отношение на ответниците ТД на Н** - П., Офис - С. З. и А. С. А. в качеството му на ЕТ „Р. к. - ** – А. А., че длъжникът ЕТ „Р. к. - ** – А. А.” към момента на налагане на възбрани и продажба на Самостоятелен обект в сграда - Апартамент № **, разположен на *** етаж, вх. * от жилищната сграда, находяща се в С. З., ул. "С. С." № ***, със застроена площ на апартамента от 92. 17 кв. м., състоящ се от: две спални, дневна, кухня, с кухненски бокс, баня, тоалетна, антрета и

балкони, с граници и съседи на апартамента по предходни документи за собственост: от изток - двор, от запад - стълбище, двор и ул. „С. С.“, от север двор и от юг апартамент на З. и Г. Т. и стълбище, който самостоятелен обект в сграда е с идентификатор *****.***.**.**, с предназначение жилище, апартамент, на едно ниво със съседни, самостоятелни обекти в сградата /по приложената кадастрална схема/, на същия етаж: *****.***.**.**, под обекта: обект № *****.***.**.**, и над обекта; обект № *****.***.**.**, заедно с прилежащите му: избено помещение № *, без посочената площ по документ за собственост, а по данъчно записване - с площ от 5. 00 кв. м., с граници и съседи /по документи за собственост/: от изток: коридор и складово помещение; от запад - двор; от север - мазе на П. К. Б. и от юг - мазе на Щ. Щ. и двор, и таванско помещение № 5 без посочената площ по документ за собственост, а по данъчно записване, с площ от 5. 00 кв.м., с граници и съседи /по документи за собственост/: от изток: двор; от запад - таван на И. и Д. П. и коридор; от север - коридор и таван на М. Г. и от юг - таван на С. С. и мазе на Щ. Щ. и заедно с 3.157 % ид. ч. от общите части на сграда № * и от общите помещения в нея, а именно: в избения етаж: една обща пералня и едно складово помещение, както и заедно с 3.157 % ид. ч. от правото на строеж върху дворното място, в което е построена сградата, представляващо поземлен имот с идентификатор № *****.***.** по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. С. З., одобрени със Заповед № **-**-** от 30.05.2008 г. на Изпълнителния директор на А. г., к. и к., предмет на изпълнението по изп. д. № *****/****г. по описа на ТД на Н**- П., офис С. З., а по описа на ТД на Н** - П., Офис - С. З. имотът е индивидуализиран като: апартамент, КИД *****.***.**.**, самостоятелен обект в сграда № *, разположена в поземлен имот с идентификатор *****.***.**, с предназначение на самостоятелния обект - жилище, апартамент, с площ от 92. 17 кв. м. с прилежащи части - избено помещение № * и таванско помещение № 5, находящ се в С. З., ул. "С. С." № **, вх. *, ет. *, ап. ** не е бил собственик на целия, а на 1/2 идеална част от него.

ОСЪЖДА П. Т. А. да заплати на ТД на Н** - П. юрисконсултско възнаграждение в размер на 750 лв.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС на Република България в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____